Prozaikům se více dařilo i v roce 1998. Po loňském vítězství Vašýka se radoval Jan Jeňýk Valeš, oba z patřící k objevům těchto let, kteří zůstali soutěži věrní do současnosti. Vtipná povídka Exhumace je postavená nejen na velmi chytře vymyšleném uvěřitelném nápadu. Trapsavec počtem příspěvků se dostal na své dno, ovšem následovalo vyjednávání s organizátory konkurenční Trasy, které už za rok přineslo zlom.

Příjemné čtení **EXHUMACE** §115

Prohlídka a pitva mrtvoly a její exhumace

Odstavec 2: Exhumaci mrtvoly může nařídit předseda senátu a v přípravném řízení prokurátor.

Vysvětlivky Nařízení exhumace mrtvoly je jedním z procesních úkonů.

Zákon č. 141/61 Sb., o trestním řízení soudním ve znění pozdějších zákonů Zelené ÁRO se znakem státních lesů na předních dveřích sjíždělo pomalu úvozovou cestou. Světlo reflektorů poskakovalo trhaně mezi kmeny smrků jako naprogramovaná bludička. Auto zajelo až k ústí hluboké strže, kde světla zhasla. Z vozu vystoupil šedovlasý chlápek v zeleném kabátu a na rameno si zavěsil kulovnici. Potom se vydal úzkou stezkou na dně pískovcového kaňonu. Stoupal po ní pomalu, vychutnával si každý krok, každé zaskřípění písku, každý šelest rozhrnuté kapradí. Za čtrnáct dnů všechno zmizí pod hladinou vody. Stezka, trsy kapradí, zákrsy břízek i srub na konci kaňonu. Kouř z ohně hořícího před srubem ucítil mnohem dřív, než spatřil tanec plamenů na Poslední skále. Stíny sedící tiše kolem vypadaly jak tučňáci při plnění bobříka mlčení. Nehybné postavy, zadumaně zahleděné do plamenů, dobrovolné vpouštěly zář ohně na lesklá zrcadélka panenek. Neotočily hlavou ani když mezi ně vstoupil.

„Tak už zítra," oslovil je místo pozdravu.

„Raději ...až zítra. Je v tom ještě trocha naděje," vzal si slovo kluk s pleteným řemínkem ve vlasech.

„Taky mi to vadí, ale udělám něco?" pronesl smutně, když usedal do jejich kruhu. Kulovnici si opřel o kolena. Očazený emál se zastavil v jeho dlaních. Srknul si nahnědlé tekutiny z ešusu. Vykulil oči a nahlas se pornmobile otřásl.

„Brrr. To by skolilo i chudáka Tuláka Harryho." Ale pomohlo to. Knedlík zašprajcovaný v krku se alespoň trošku uvolnil. Roztřesenými prsty si nervózně připálil cigaretu.

Kaňonem přilétal dialog peřejí ještě svobodné řeky. Zítra tenhle kolot navěky utichne. Údolí zalije voda a po hladině se rozlétne hluboké dunění. Nad Poslední skálou vyrostou chaty, kytaru nahradí magnetofony Sony, televize Toshiba a veselý jekot dětí v tričkách, které jim provoněl králík Azurit. K ohni se snášely vzpomínky.

Hajný se jmenoval August. Místní mu říkali Šašek po chalupě, kluci ze srubu zase Hejkal. Chtěl to, když za ním tenkrát přišli s prosbou postavit si tady někde srub. Hodil tenkrát kulovnici na rameno, zavedl je sem na to místo, vytáhl z kapsy svazek klíčů a řekl: „Bude tady klid." Byl. Šest krásných let ve srubu „U Tuláka Harryho". Chvíli se pokoušeli zjistit, kdo ten srub postavil. Strejcové v místní hospodě odpovídali vždycky stejně. „Tulák Harry." A na další logickou otázku, kdo to byl, odpovídali pokrčením ramen a slovy: „Jó, to nepamatuju. To už je dávno. Ale u skály je kříž."

Kříž tam byl. Omšelý, špinavě šedý, stlučený ze dvou bukových hranolků. Na stejně zašlé dřevěné desce šlo jen těžko přečíst vypálený nápis:

TULÁK HARRY
+ 22.7.1954

Hajný Hejkal dokouřil cigaretu. Vajgla cvrnknul nevychovaně do ohně. Aby předešel připomínkám, řekl stejně Jako vždycky: „Rituál je rituál a les je les. Slabikář z uhlí neuděláš." Místo rozloučení na okamžik sejmul klobouk. Odešel stejnou cestou, kterou přišel.

Nálada u ohně se s odchodem Hejkala trochu uvolnila. Kody, kluk s pleteným řemínkem ve vlasech, se ujal prvního slova.
„Je kromě Žíly ještě nějaký dobrovolník?“
Okolo sedící kluci zavrtali nosy ještě hlouběji do nitra maskáčů. Okamžitě se jim vybavila léta ze školních lavic. Kdo se podíval učitelce přímo do očí, nevyhnutelně šel. Dnešní noc nebyla pro hrdiny.
„To bylo v hospodě keců. Vykopeme Tuláka Harryho. Nenecháme chudáka sumcům. Studená voda Je nepřítel vandráka. Teď tu sedíte jako mokrý slepice a skutek utek.“ Kodyho slova se odrazila od kamarádů jako od čedičové stěny. Odezva žádná. Konečné zvedl hlavu Hrouda.
„Ať jde Hombre. Ten je z Klatov.“ Hombre vyletěl ze sedačky s rychlostí rakety Tomahawk.
„P-p-p-proč já? P-p-p-proč z K-K-K-Klatov?“ ptal se vyděšeně.
„Protože tam máte sušený mrtvoly ve sklepě.“
„N-n-no p-p-právě. S-s-sušený. A jj-ještě z-z-za s- s-sklem. T-t-ty s-se n-na t-Tebe n-n-nedostanou,“ argumentoval jinak normálně mluvící Hombre.
Hombreho vysvobodil Kolouch. Nadnesl celkem rozumný návrh. Prý ať jde kopat ten, kdo s tím má nějaké zkušenosti. Jediný, kdo se přiznal, byl dobrovolník Žíla. Před čtrnácti dny mu chcípnul křeček a včera mu dvě rybičky spáchaly kamikadze. Hrouda zatajil i mrtvého krtka, kterého našel při cestě na nádraží. Kolouchův nápad nepřinesl žádného rozuzlení. Patovou situaci se rozhod Kody řešit losem. Všechny kolem ohně přepadl akutní průjmový záchvat.
Pro Tuláka Harryho začala vypadat situace více než bledé. Jistě se teď převaloval v hrobě a nadával si, že místo srubu nepostavil hausbót anebo nevstoupil do nejbližšího otužileckého oddílu. Pro neotužilou kostru je voda na obnažené klouby pohromou.
Kluci se vrátili z lesa. Posedali kolem ohně a zalezli zpět do své zaručeně americké ulity.
Nakonec se obětoval sám Kody. Uvědomil si, že vloni viděl někde v muzeu kostru velryby. Na hrudním koši měla cedulku s nápisem:
Preparováno firmou Nordic Frionor
1984
Vybavila se mu vzpomínka, že si na tu kostru tenkrát i sáhnul. Konečné Harry nebude po těch čtyřiceti letech vypadat o moc líp. Stejné bude Žílovi jenom svítit. Všichni si kolem ohně úlevně vydechli. Ne nadarmo Je Kody na osadě šerifem.
Dvoučlenná expedice odcházela k Poslední skále. Žíla vláčel na rameni krumpáč a lopatu. Kody za ním pochodoval s rozkývanou petrolejovou lucernou. Ostatní se přestěhovali urychleně do srubu. Pro jistotu zavřeli okenice a zarazili závoru. Duch nemusí jen smrdět a vycházet zadem.
Žíla zarazil ostří krumpáče do řídkého drnu. Několika pohyby odstranil drn před křížem do délky a šířky dospělého muže. K další práci stačila jen lopata. Zemina byla řídká, sypká, složená převážně z napadaného písku. Díra se pomalu prohlubovala, s každým odkrytým decimetrem dostávala petrolejka v Kodyho dlani větší a větší vibrace. V metrové hloubce vylomil hrot lopaty první kost. Žíla ji vzal klidně do ruky a podržel pod petrolejovou lampou.
„To bude žebro,“ usoudil okem znalce. Potom ji odložil na střed roztažené celty. Kostí teď rychle přibývalo. Žíla je vybíral holýma rukama. Na celtě je vyrovnal jak stavebnici puzzle s obrázkem rozzářeného Hong Kongu. K ucelenému obrazu chyběla už jen lebka. Tu lžíce lopaty objevila vzápětí. Do díry po ní sjela ještě jedna. V odkrytém hrobu byla těla dvě.
Žíla a Kody se vrátili ke srubu. Nářadí opřeli o stěnu a ranec z celty položili na lavici. Kody zabušil na dveře.
„Kdo je?“ ozval se roztřesený hlásek z nitra srubu.

„A kdo by to měl bejt?!“ zafuněl nasupené Kody.
„Jméno. Řekni jméno,“ ozval se skuhravý hlas z boudy.
„Co blbnete? To jsem já, Kody!“ Za dveřmi rozpačité šeptání.
„Kde jsme byli vloni na velkým vandru?“ přilétla ze srubu další otázka.
„V Ádru, volové. Vy už to nevíte?“ vztekal se za dveřmi Kody.
„A předloni?“
„Co blbnete? Přece na Brdech.“ Teď už Kody znejistěl. Napadaly ho o kamarádech ty nejhroznější věci. Dveře se konečné otevřely. Do obličeje se mu zaseklo ostré světlo baterky. Potom vyběhli všichni ven a začali do něho píchat ze všech stran prsty. Za nimi vylétla z nitra srubu ostrá vůně česneku.
Seděli společně u stolu. Nad deskou se kývala začazená lampa a ozařovala netrpělivé obličeje kamarádů.
„Tak máte Harryho?“ zeptal se zvědavý Hrouda.
Žíla sáhl do náprsní kapsy maskáčů. Nu stole se roztančila dvě zašlá kovová kolečka. Hrouda je vzal nechápavě do dlaně. Natočil je co nejblíže k mihotavému světlu lampy a četl sotva rozeznatelný nápis: TULÁK Když vyčistil i druhé plechové kolečko cípem šátku, objevil na něm jméno: HARRY „Co to je?“ díval se nechápavé Hrouda.
Stejně blbě se dívali i ostatní kamarádi.
„Psí známky,“ odpověděl Žíla a řádné si přihnul z nabídnuté flašky rumu. Viděl to v jedné kriminálce u pohřebáka, který právě dokončil soudní exhumaci.
Druhý den společné vrátili kostry zpátky do hrobu. Žíla rozdělal oheň a nažhavil v něm dlouhý hřebík do červena. V kleštích ho donesl až k omšelému kříži. Zaklekl na čerstvé zasypaný rov a mezi obě jména vypálil výrazné písmenko „A“. Po obědě odešli naposled z kaňonu. Voda v údolí začala stoupat. **Zlatý Trapsavec 1998**
Jan Jeňýk Valeš